

La nova etapa municipal després de la Diagonal

RAFAEL PRADAS

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 23.05.10

Després del fracàs de la tan mal plantejada consulta sobre la Diagonal, l'Ajuntament de Barcelona i el seu equip de govern han entrat en una nova etapa, que ofereix poc marge de maniobra. El cop de timó que ha estat anunciat per l'alcalde Jordi Hereu, quan falta un any per a les eleccions, haurà de ser social i econòmic, però també ha de comportar actuacions en el terreny polític.

La qüestió de la Diagonal pot haver aprofundit la distància entre els ciutadans i el poder municipal –una faceta més de la desafecció política–, però el revés no ha de condemnar les polítiques participatives a l'ostracisme, sinó tot al contrari: l'ajuntament ha d'escoltar més que mai els ciutadans, les entitats, els consells de barri, de districte i de ciutat, la societat civil; ha d'estar atent a tot el que pensa el carrer i ha de teixir noves polítiques de consens. A l'equip de govern (PSC, ICV-EUiA) li toca prendre iniciatives, però els altres partits (CiU, PP, ERC) també han de reflexionar sobre el seu paper. Ara i en el futur.

La primera qüestió inapel·lable que se li planteja a l'ajuntament és assumir la retallada que li correspon en la lluita contra el dèficit a Espanya i, per tant, paralitzar alguns projectes. Es tracta de reduir la inversió en obres sense tocar la despesa social, un terreny en el qual convé recordar que Barcelona ho està fent raonablement bé. Així, el pressupost d'Acció Social ha augmentat aquest any un 13% pel que fa a l'any 2009, i el pla d'inclusió social, gairebé un 21%. L'assistència a les persones més grans de 75 anys que viuen soles, les beques menjador i

les places en escoles bressol ja tenen un volum considerable, encara que en temps de crisi creix la vulnerabilitat i potser s'hauran de fer encara més esforços.

Sembla segur que l'ajuntament haurà de redibuixar actuacions en terrenys molt sensibles com ara la seguretat ciutadana, amb una política de prevenció més eficaç en els carrers conflictius i fent més visible la Guàrdia Urbana als barris. Igualment, haurà d'apostar per la millora de la convivència en l'espai públic, amb mesures que donin prioritat als vianants i als veïns. En íntima relació amb tot això hi figura la gestió del turisme i guanyar la batalla de Ciutat Vella, gairebé dues cares d'una mateixa moneda. Que el turisme és una de les principals fonts d'ingressos que té Barcelona –no l'ajuntament, la ciutat– ja està assumit per la majoria dels barcelonins. La designació d'Assumpta Escarp, responsable de Seguretat, al capdavant de Ciutat Vella ha de permetre que el puzzle acabi d'encaixar, encara que està clar que el centre de la ciutat no pot ser l'única zona d'actuació.

Part important de l'esforç municipal se centrarà, sens dubte, en el terreny econòmic. En la promoció econòmica de la ciutat, a seguir apostant per les indústries i per les activitats amb futur –biotecnologia, innovació, coneixement...– però també a dedicar una atenció especial als sectors que estan més castigats per la crisi: treballadors a l'atur que s'han de reciclar per no perdre l'oportunitat de reinserir-se en el mercat laboral o d'emprendre alguna activitat, i el petit comerç, ja que sense la seva existència molts barris serien un desert.

Les èpoques de crisi són favorables a l'aparició de moltes actituds demagògiques i populistes. Escoltar, atendre i sumar voluntats no vol dir

que es pugui acontentar tothom, i a l'alcalde de Barcelona se li ha de demanar que parli clarament als ciutadans en cada moment des de la inqüestionable autoritat moral que li atorga el seu càrrec.